

РЕШЕНИЕ

№ 208

гр. София, 10.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 19.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9788** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от АПК и чл. 87 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Ф. У. А., гражданка на А., ЛНЧ [ЕГН], лично и в качеството на законен представител на малолетните Л. Т. А., [дата на раждане] в [населено място], А., ЛНЧ[ЕИК], И. Т. О., [дата на раждане] в [населено място], А., ЛНЧ [ЕГН], А. Т. О., [дата на раждане] в [населено място], А., ЛНЧ [ЕГН], М. Т. О., [дата на раждане] в [населено място], А., ЛНЧ [ЕГН] срещу Решение №4908 от 12.08.2019 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет на Република България, с което на чужденката и нейните деца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административнопроизводствените правила. Подробни съображения в тази насока са релевираны в депозираната жалба.

В съдебно заседание жалбоподателката чрез процесуалния си представител адв. Л., поддържа жалбата. Моли съда да отмени оспореното решение.

Ответникът – Председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението потвърдено като правилно и законосъобразно.

Софийска градска прокуратура, чрез своя представител излага становище за

неоснователност на жалбата.

Дирекция „Социално подпомагане“ – О., представя писмо, с което заявява, че поради самоволно напускане на жалбоподателката на регистрирания адрес, е в невъзможност да изготви социален доклад.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба вх. № 105400-3831/25.10.2016г. на Дирекция „Миграция“ – СДВНЧ-С., МВР, чужденката Ф. О. А., е поискала международна закрила в Р.България лично и като майка и законен представител на Л. Т. О., А. Т. О., А. Т. О. и М. Т. О.. На основание чл.58, ал.4 от ЗУБ, молбата е изпратена в ДАБ при МС.Желанието за предоставяне на международна закрила е заявено лично от чужденката пред длъжностните лица на ДАБ при МС с молба вх. № В-930/10.11.2016г. На посочената дата, чуждата гражданка е регистрирана с имената Ф. У. А., гражданка на А., етническа принадлежност – арабин, вероизповедание – мюсюлманка сунит, семейно положение – омъжена, ЛНЧ [ЕГН]. Личните ѝ данни са установени въз основа на декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ.

С Решение №5602/13.03.2017г. на председателя на ДАБ при МС на съпруга на молителката - О. Т. Ислям е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. С Решение №2821/25.04.2017г. по адм. дело №3319/2017г. АССГ, е отхвърлил жалбата на чужденеца и оставил в сила Решение №5602/13.03.2017г. на председателя на ДАБ. С Решение №5604/30.04.2018г. по адм. дело №6420/2017г., ВАС е потвърдил Решение №2821/25.04.2017г. по адм. дело № 3319/2017г. на АССГ.

С Решение №5601/13.03.2017г. на председателя на ДАБ при МС на жалбоподателката и малолетните ѝ деца е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. С Решение №4748/14.07.2017г. по адм. дело №3318/2017г., АССГ е отменил Решение №5601/13.03.2017г. на председателя на ДАБ и върнал преписката за ново произнасяне по молбата. Решението е обжалвано. С решение №8960/02.07.2018г. /л. 144 от делото/ ВАС е потвърдил Решение № 4748/14.07.2017г. на АССГ.

На основание чл.15, ал.4 от Закона за закрила на детето /ЗЗДет/ е назначен социален работник на малолетните деца на чужденката със следните заповеди: Заповед №ДДМ/Д-С-О/1628/23.11.2018г. относно И. Т. О., Заповед №ДДМ/Д-С-О/1629/23.11.2018г. относно Л. Т. О., Заповед №ДДМ/Д-С-О/1630/23.11.2018г. относно М. Т. О. и Заповед №ДДМ/Д-С-О/1631/23.11.2018г. относно А. Т. О. /л.112-115 от делото/. С жалбоподателката са проведени две интервюта с рег. № УП 2132/19.01.2017г. /л.204 от делото/ и рег. № УП 2132/26.11.2018г. /л.102 от делото/. При проведеното първо интервю, молителката е заявила, че е напуснала А. през месец септември 2016г. легално заедно със съпруга и децата си. В Р.България, чужденката влиза нелегално от Турция, като не помни точна дата. В проведено със съпруга ѝ интервю с рег. № УП2133/17.01.2017г., О. Т. Ислям споделя, че е дошъл със семейството си на българска територия по нелегален начин от Гърция на 16.10.2016г. с помощта на трафикант за сумата от три хиляди евро. По време на регистрацията си в ДАБ при МС, жалбоподателката е заявила, че тя и малолетните ѝ деца са граждани на С.. С обяснения рег. № УП 2132/17.11.2016г. и рег. № УП 2132/10.01.2017г., същата заявява, че тя и децата ѝ са родени в А., граждани са на А. като в тази връзка са променени първоначалните им данните относно мястото на раждане и гражданството

им.

При проведеното първо интервю кандидатката мотивира молбата си за международна закрила с проблеми свързани с етническата и религиозната си принадлежност. Чужденката споделя, че е напуснала страната си по произход през 2013г., защото била християнка, поради което имала проблеми със съседите си в А.. Декларира, че върху нея не е оказвано насилие, не е била арестувана, съдена или осъждана в родината си, не е имала проблеми с официалните власти и не е членувала в политически партии или организации.

Видно от административната преписка при второто проведено интервю с рег. № УП 2132/26.11.2018г. Ф. У. А. споделя, че под натиск на съпруга си, по време на регистрацията си в ДАБ при МС е изложила неверни твърдения като се е представила за сирийска гражданка, изповядваща християнската религия. Твърди, че е родена в А. и е мюсюлманка. Споделя, че не знае къде се намира съпруга ѝ – О. Т. Ислям, но смята, че същият не пребивава на българска територията. Заявява, че О. Т. Ислям упражнявал системно физическо и психическо насилие върху нея в А. и това е продължило и след преместването им в Р.България. Твърди, че върху децата, съпругът ѝ не е оказвал вербален тормоз и желае да се разведе. В страната си по произход, молителката не е подавала оплакване за домашно насилие, защото в родината ѝ това се смятало за срамно. Жалбоподателката категорично счита, че не може да живее при роднините си в А., тъй като още при запознанството им със съпруга ѝ, близките ѝ били против женитбата им.

Проведено е изслушване с И. Т. О. - дъщеря на търсещата международна закрила. На малолетното дете е назначен адвокат от Националното бюро за правна помощ / НБПП/, който е присъствал на изслушването на детето заедно със социален работник отдел „Закрила на детето“ в Дирекция „Социално подпомагане“. По време на интервюто е присъствала и Ф. У. А. в качеството ѝ на представител на малолетното дете. И. Т. О. споделя, че баща ѝ я биел като се случвало да упражнява и по-силно физическо насилие.

Интервю е проведено и с Л. Т. О. – дъщеря на жалбоподателката. При изслушване на малолетното дете отново е назначен адвокат от НБПП заедно със социален работник от отдел „Закрила на детето“ в Дирекция „Социално подпомагане“ и е присъствала Ф. У. А. в качеството ѝ на законен представител. Л. Т. О. заявява, че не знае къде се намира баща ѝ, като същият не е упражнявал физическо насилие над нея и не помни много за страната си по произход.

С писмо рег. № УП 2132/21.08.2018г. до Дирекция „Социално подпомагане“ е направено искане за изготвяне на социален доклад по случая. В писмо №ПР/Д-С-0/245-001/19.11.2019г. /л.254/ Дирекция „Социално подпомагане“-О. излага, че се намира в невъзможност да представи такъв, тъй като молителката и децата ѝ самоволно са напуснали общежитието на РПЦ-С. на 05.11.2019г.

При проведеното интервю със съпруга на молителката, рег. № УП 2133/17.01.2017г. /л.200/ О. Т. Ислям, мотивира молбата си за международна закрила с проблеми на етническа и религиозна основа. Заявява, че е бербер по етнос и изповядва християнската религия. Споделя, че през 2005г. към него и семейството му са отправени заплахи от страна на терористи. Всички го мразели, защото бил християнин. Чуждият гражданин е бил осъден на затвор за две години като причина за това посочва, че е запалил цигара сред мюсюлмани на обществено място по време на

Рамазан през 2013г. Заявява, че е получавал заплахи от терористи през 2001г., 2005г., 2011г. и 2013г. и от непознати лица по телефона. Чужденецът твърди, че е търсил помощ от правителството, но такава му е отказана, защото бил бербер.

В оспореното решение административният орган е приел, че по време на двете интервюта на 19.01.2017г. /л.204 от делото/ и 26.11.2018г. /л. 102 от делото/, Ф. У. А. е изложила различни версии на бежанката си историята. Констатирано е противоречие относно религиозната принадлежност и етнос на кандидатката посочени от нея в първоначалното и последващото интервю. През 2017г. чужденката е обосновала бежанската си история върху преследване на основание религия и етнос. През месец ноември 2018г., жалбоподателката вече мотивира необходимостта си от получаване на международна закрила на личното си неразбирателство между нея и съпруга ѝ.

ДАБ при МС е установил още несъответствие между изявленията на децата. В хода на административното производство са приети и обсъдени в решението на председателя на ДАБ при МС, справки вх.№ МД-353/07.06.2019г. /л.24 от делото/ и вх. № МД-84/01.02.2019г. /л. 56 от делото/ относно актуалната обстановка в А..

Със становище на младши експерт в РПЦ – С., „ПМЗ – кв. В.“ /л.49 от делото/ от 22.03.2019г. е предложено на председателя на ДАБ при МС, да откаже предоставянето на статут на бежанец и да се предостави хуманитарен статут на молителката и малолетните ѝ деца. След повторна преценка на събраните по преписката доказателства и предвид докладна записка № КП-1162/29.05.2019г., със становище на младши експерт в РПЦ – С., „ПМЗ – кв. В.“ /л.23 / от 19.06.2019г. е предложено на председателя на ДАБ при МС, да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на лицата.

Видно от приложените по административната преписка материали е изложено становище № РД09-В-301/01.05.2019г. на дирекция „Социално подпомагане и адаптация“ относно успешната адаптация и интеграция на кандидатката и нейните деца. Проведеното интервю с молителката е било с участието на социален работник, а на малолетните деца е била осигурена правна помощ по смисъла на чл. 15, ал. 8 от Закон за закрила на детето, като същите са били изслушани в присъствието на социален работник отдел „Закрила на детето“ в Дирекция „Социално подпомагане“.

Въз основа приетите по-горе факти е постановено и обжалваното решение. Административният орган е установил липсата на материалноправните основания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателката и децата ѝ по смисъла на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Решаващият орган е приел, че мотивите, обуславящи желанието на Ф. У. А. лично и в качеството ѝ на законен представител на малолетните ѝ деца, да получат статут не попада в предметния обхват на ЗУБ. Органът е констатирал, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл. 8, ал. 1 на ЗУБ. В решението си, председателя на ДАБ е изложил, че заявените лични мотиви на жалбоподателката не могат да бъдат оценени и като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Посочените констатации са обсъдени в контекста на тълкувателно решение на СЕО/17.02.2009г. по дело №С-285/12 и решение на Съда в Л. от 17.02.2009г. по дело №С-465/07.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Решението е връчено на жалбоподателката на 16.08.2019г. /л.20/ като жалбата по

делото е депозирана на 21.08.2019 г. в преклузивния срок по чл. 87 от ЗУБ, поради което същата е процесуално допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение /чл. 168, ал. 1 от АПК/, на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – председателя на ДАБ. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма.

С оспореното решение е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателката в лично качество и в качеството и на майка и законен представител на малолетните ѝ деца - Л. Т. А., [дата на раждане] в [населено място], А., ЛНЧ[ЕИК], И. Т. О. , [дата на раждане] в [населено място], А., ЛНЧ [ЕГН], А. Т. О., [дата на раждане] в [населено място], А., ЛНЧ [ЕГН], М. Т. О., [дата на раждане] в [населено място], А., ЛНЧ [ЕГН].

От административната преписка се установява, че към момента на провеждане на първото интервю от страна на решаващия орган, същият не е уведомил Дирекция „Социално подпомагане“ по настоящ адрес на децата, с оглед осигуряване на социален работник, който да присъства по време на процесуалните действия в административното производство. Със заповеди /л.112 –л.115 от делото/ на Дирекция „Социално подпомагане“ – О., на основание чл. 15, ал. 4 от ЗЗДет на малолетните деца на жалбоподателката, е осигурено представителство от страна на социален работник за предоставяне на особена закрила по реда на ЗУБ, съобразно дадените указания на АССГ с Решение №2821/25.04.2017г. по адм. дело №3319/2017г. и е назначен адвокат от Националното бюро за правна помощ, който е присъствал на изслушването на децата.

В хода на съдебното производство от депозирана докладна записка № РД-09-В-1025/05.11.2019г. /л.253/ на отдел „Производство за международна закрила – кв.В.“ се констатира, че молителката и децата ѝ самоволно са напуснали РПЦ-С. като семейството е в неизвестност от 04.11.2019г. Съдът намира за основателно предположението, че жалбоподателката е незаинтересована от изхода на настоящото дело като негласно прави отказ от депозираната жалба. Въпреки изложеното съобразно изискванията на чл.28, параграф 1 от Директива 2013/32/ЕС, настоящият състав счита за необходимо да разгледа подадената жалба в съответствие с член 4 от Директива 2011/95/ЕС. Видно от констативен протокол №УП2132/21.07.2017г. /л.187/ чужденката системно е нарушавала правилника за вътрешния ред и пребиваване в ТП на ДАБ в[жк].

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В конкретния случай, от изявленията на жалбоподателката е видно, че същата не е била лично преследвана в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. При проведените интервюта с молителката, съдът открива противоречия в изложените твърдения, както и от заявеното от нейния съпруг. Анализът на посочените мотиви заявени от Ф. У. А. за предоставяне на международна закрила са свързани с лични и семейни проблеми. Същите не могат да обосноват

нуждата от предоставяне на търсената закрила по силата на ЗУБ. Съдът не може да кредитира твърденията на молителката за домашно насилие върху нея и децата. По делото няма приложени доказателства в тази насока, удостоверяващи медицински преглед при съдебен лекар. В тази връзка настоящата инстанция отчете обстоятелството, че в А. действа Закон за домашното насилие предвид възможността молителката да се обърне към органите на закрила в страната си по произход. Противно на заявеното от чуждата гражданка е и писмо от Дирекция „Социално подпомагане“ – О. /л.176 от делото/ с вх. № РД09-13-386/11.07.2018г. до председателя на ДАБ. След оценка на сигнал за насилие от страна на съпруга на молителката върху малолетните им деца, органът е заключил, че няма риск за живота и здравето на децата, нито данни за упражнено насилие в отношенията между родителите.

Съдът счита, че кандидатката е имала още и възможността да потърси съдействие и помощ от компетентните органи в Р.България, тъй като същата е заявила, че тормозът оказван върху нея е бил системен както в А., така и на българска територия. Предвид изложеното от страна на малолетните деца-Л. Т. О. и И. Т. О., по време на техните изслушвания в присъствието на социален работник, са споделили противоречиви мнения относно отношението на баща им към тях. Съдът намира, че твърденията на децата не могат да доведат до достоверно заключение или обосновано предположение за сериозно и застрашаващо здравето на семейството насилие, упражнявано от О. Т. Ислям по отношение на молителката и децата им. Причините от личен характер за напускане на страната по произход не представляват преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ и не са основание за предоставяне статут на бежанец. Събраните в хода на съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното второ интервю през месец ноември разгледани във връзка с приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, навеждат на извода, че жалбоподателката е мигрант - лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Ж. конвенция от 1951г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Молителката не се оплаква от преследване, задържане или друга форма на насилие само поради нейната религия, убеждения или социална група. Същата не членува в политически партии и не е получавала заплахи.

С оглед на гореизложеното настоящата инстанция намира, че оспореното решение в частта, в която е отказан статут на бежанец е правилно и жалбата, в тази част следва да се отхвърли като неоснователна.

На основание чл. 9 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън страната си на произход или местоживеене по причина на заплаха за неговия живот, сигурност или свобода, поради насилие, възникващо от ситуации като въоръжен конфликт, както и когато е изложен на опасност от изтезание или други форми на нечовешко или унижително отнасяне или наказание и по тези причини не може или не желае да се завърне в страната си на произход или местоживеене. За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут следва да съществува вероятност за нечовешко или унижително отнасяне при реализиране на наказанието, а доказателства в тази насока липсват.

Видно от приложените справки по делото с вх. № вх.№ МД-353/07.06.2019г. /л.24/ и

вх. № МД-84/01.02.2019г. /л. 56/ в процесното решение, органът е направил обосновано заключение за липсата на въоръжен конфликт или тежки и лични заплахи във вр. с изискването чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. Съдът намира за несъстоятелни възраженията на жалбоподателката, че решаващият орган не е обсъдил обстановката в страната ѝ по произход. Настоящият състав констатира, че за молителката и децата ѝ не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.6 от ЗУБ предвид това, че няма данни член на семейството да притежава такъв.

Съобразно условието за еднакво третиране на членовете на едно семейство, административния орган е приложил по преписката, интервюто на съпруга на жалбоподателката /л.200/, като в решението си е обсъдил и доводите изложени от него. Видно от Решение №2821/25.04.2017г. по адм. дело №3319/2017г., потвърдено с Решение №5604/30.04.2018г. на ВАС, бежанската история на О. Т. Ислям относно отправените до него заплахи за убийство и притеснения за отвличане на децата му поради религиозната му принадлежност, са приети за недостоверни и направени единствено с цел, чужденецът да получи международна закрила.

Следва да се подчертае, че към настоящия момент не съществуват доказателства за това, че ситуацията в А. достига до границите на безогледно насилие, породено от вътрешен или международен въоръжен конфликт или от неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжени групировки, които нападат населението или отделни негови групи, т.е. не са налице предпоставките на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ и чл. 15, б.“в“ от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година. Съгласно скалата посочена в т.39 от Решение на СЕС по дело С-455/07, в колкото по-голяма степен молителят успее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледно насилие за него, която се изисква за предоставяне на хуманитарен статут. В случая, не се установяват никакви индивидуални тежки заплахи срещу живота или личността на кандидатката и децата ѝ по смисъла на ЗУБ. Безогледното насилие в А. следва да е изключително, което не се установява от приложените справки. Настоящата инстанция споделя становището на решаващия орган в обжалваното решение, че жалбоподателката не е била принудена да напусне страната си поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне

Съдът намира, че изложените от молителката причини за нежеланието си да се завърне в страната по произход, не са обусловени от страх от преследване, по смисъла на чл. 8, ал. 1 и чл. 9 от ЗУБ, поради което председателя на ДАБ, правилно е приел, че молбата е неоснователна.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на Административен съд София-град приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и не е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. У. А., гражданка на А., ЛНЧ [ЕГН], лично и в качеството на законен представител на малолетните Л. Т. А., [дата на раждане] в [населено място], А., ЛНЧ[ЕИК], И. Т. О., [дата на раждане] в [населено място], А., ЛНЧ [ЕГН], А. Т. О., [дата на раждане] в [населено място], А., ЛНЧ [ЕГН] и М. Т. О., [дата на раждане] в [населено място], А., ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 4908 от 12.08.2019 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет на Република България.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: